

VAN LLEGIR EN EL LLIBRE

**La importància de l'estudi
personal**

Fets 17:10-12

per Antoni Mendoza i Miralles

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2003

Apartat 10053, 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

correu-e: ecb.edicions@wanadoo.es

Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya

Introducció

Els fets centrals que ara considerarem ens porten a uns esdeveniments que van succeir a Macedònia, una regió que es troba al nord de la península grega, a mitjans del segle I d. C.

En concret ens parla de l'actitud que els jueus de la ciutat de Berea van prendre davant el missatge de Pau, que va ser oposada a la que van prendre els jueus de la ciutat de Tessalònica, d'on Pau va haver de se tret d'amagat per protegir la seva vida.

Però el que ens interessa veure ara és que podem extreure d'aquestes paraules del llibre dels Fets dels Apòstols, que ens ajudi en la nostra lectura de la Paraula de Déu. Aquest serà, doncs, l'èmfasi en la nostra aproximació a aquest text.

Cal “noblesa”

“Però aquests eren més nobles que els de Tessalònica...”
(Ft 17:11a).

El mot grec per “noble” és fa servir tres vegades al Nou Testament; dues d'elles és per parlar d'aquells que gaudeixen d'una posició privilegiada enmig de la societat, que en l'antiguitat estava vinculada especialment amb el naixement (Lc 19:12; 1Co 1:26), i una, per indicar una manera d'actuar que aixeca la persona per sobre del comú, com és en aquest cas.

Aquí és fa servir aquest mot per descriure els jueus de Berea, en contrastat a l'actuació dels jueus de la sinagoga de Tessalònica que majoritàriament no van creure en Jesús. Quan Pau va ser a Tessalònica la reacció dels jueus d'aquella ciutat vers ell i el seu missatge no va estar a l'alçada d'uns que afirmaven ser “el poble de Déu”. Van actuar amb violència i falsedat, moguts per la gelosia, tot i que la van embolcallar amb una retòrica patriòtica proromana.

Però l'escriptor dels Fets diu que els de Berea *“eren més nobles”*, i això vol dir que la noblesa té graus, i que tot i que al

començament els jueus de Tessalònica van actuar noblement en rebre i escoltar Pau, els de Berea van actuar amb una noblesa més gran, i això va condicionar la manera amb què van actuar davant el missatge de Pau i com van reaccionar un cop van prendre partit. Cal tenir en compte que, tot i que es parla d'ells d'una manera col·lectiva, aquesta manera d'actuar va ser la suma d'un seguit d'actuacions personals: van ser “més nobles”, perquè cada un van tenir un nivell de noblesa major, i perquè un nombre més gran d'ells la va evidenciar. Això ens permet agafar aquest text per considerar la lectura personal de la Paraula de Déu, ja que l'actuació col·lectiva va ser el resultat d'una suma de actuacions personals.

Tres característiques a tenir en compte

Mirem, doncs, tres característiques importants que van evidenciar els assistents a la sinagoga de Berea, que hem de tenir present en la nostra lectura personal de la Paraula de Déu: atenció, examen diari i sinceritat.

Una primera característica: l'atenció

“...van rebre la paraula amb tota atenció...” (Ft 17:11b).

La presentació bíblica que Pau va fer de Crist a Tessalònica es descriu com una discussió. Això parla d'un interès per considerar el tema, ja que d'altra manera no haguessin concedit la paraula a Pau per tres dissabtes. Però els de Berea van mostra un interès més gran que ells, com van mostrar una noblesa més gran. Això queda recollit pel mot “tota”, que acompanya a “atenció”.

Però, d'entrada, veiem que els de Berea van prendre una actitud diferent, en lloc de discutir amb Pau “van rebre la paraula”. Van donar una bona acollida a la paraula del Evangeli, i això s'evidencià en la seva bona disposició, o millor, en la seva total disposició a considerar-la atentament. És així com s'ha traduït el mot “atenció” en les altres referències que trobem a 2Corintis, com “disposició” (2Co 8:11, 12, 18; 9:2).

La seva total disposició a escoltar el que Pau els havia de dir, va fer que prestessin tota atenció, que implicà un gran interès i intensa dedicació. Un fet col·lectiu, resultat de la suma de les accions individuals de tots ells.

La nostra disposició és bàsica, si hem d'atendre com cal la Paraula de Déu. Si hem de parar atenció a les paraules humanes, ¿com no hem de parar atenció total quan el que anem a considerar són les mateixes paraules de Déu? És un fet intern, certament, però és veu per la manera com actuem. Una total disposició, un interès total, és concreta en una total atenció davant el que hem de llegir, el que hem d'escoltar.

Una segona característica: l'examen diari

“...examinant cada dia les Escriptures...” (Ft 17:11c).

La mostra de que els assistents a la sinagoga de Berea “van rebre la paraula amb tota atenció”, la tenim en el fet que no van esperar una setmana per seguir considerant el tema, com van fer els de Tessalònica, que van dedicar tres dissabtes seguits, es van posar a examinar diàriament les Escriptures.

Vam aplegar-se per llegir cada dia les Escriptures, abans o després de les activitats diàries, ja que no tenien còpies personals de les Escriptures. Van llegir-les d'una manera comprensiva i, és més, van llegir-les cercant en elles el discerniment que els permetés jutjar si el que deia Pau estava d'acord o no amb les Escriptures, per prendre una decisió en base a l'autoritat única i suficient de les Escriptures.

Per a ells, les Escriptures eren l'autoritat sota la que mantenien la seva vida, i especialment en allò que feia referència a la voluntat de Déu i, en concret, a la salvació.

És necessària una lectura diària, una lectura escrutadora, de la Paraula de Déu per poder arribar a discriminar entre el que és segons Déu i el que no ho és. Els cristians tenim 66 llibres que hem de llegir, conèixer i aprofundir, per poder saber el que és la

voluntat de Déu. Això ens demana temps, i el fet de disposar de còpies personals de la Bíblia ens deixa sense excusa: no hi ha cap raó que justifiqui no llegir-la cada dia, com no hi ha cap raó que justifiqui el nostre desconeixement a fons del Llibre sant.

Jesús va ordenar, en Joan 5:39: “*Examineu les Escripures*”, no com a una opció, ho va establir com un manament que no podem deixar d’obeir.

Pere ens diu, en 1Pere 1:11 que els profetes de l’antiguitat, no solament van llegir les Escripures, van fer una treball d’estudi a fons: “...*investigant qui o en quin temps els indicava l’Esperit de Crist, que era en ells, donant testimoni per endavant dels sofriments destinats a Crist i de les glòries que els seguirien*”.

Una tercera característica: sinceritat

“...*per veure si aquestes coses eren així*” (Ft 17:11d).

Ells no buscaven arguments per defensar la seva posició, buscaven conèixer el que deia la Paraula de Déu; i això ens recorda que el nostre examen diari de les Escripures ha de ser sincer.

Si som sincers, anirem a les Escripures a escoltar la veu de Déu. Voldrem entendre bé el text, i aprofundir en el seu significat per no errar en les nostres conclusions, ja que el que volem és agradar Déu, fer tot allò que és la seva voluntat: senzillament això.

Ser sincers vol dir que hem de mantenir fermes les nostres conviccions bíbliques, que són el resultat del nostre examen atent de les Escripures. No podem negar-les, ni amagar-les, ni negligir-les per quedar bé, per no assumir posicions “intransigents”, com se’ns pot acusar.

Però ser sincers també vol dir que hem d’estar disposats a corregir i canviar tot allò que creguem o practiquem si descobrim que no està d’acord amb les Escripures. Ja que la nostra noblesa cristiana ens ho reclama. No hem de canviar res que no veiem clarament a la llum de les Escripures, després d’un seriós, profund i pietós estudi del Llibre sant; això seria negligència i infidelitat al Senyor.

Però no hem de mantenir res que quedi clarament evidenciat per les Escripures que no és bíblic, d'altra manera establim les nostres tradicions per sobre de la Paraula de Déu.

Una lectura amb implicacions personals

La lectura diària de les Sagrades Escripures és una responsabilitat de tot cristià i cristiana. És cert que el text que hem estat cosiderant parla de com va actuar un grup de persones abans de ser cristians, però això no deixa de ser una actuació exemplar. Per això ho complementarem amb l'exemple de dos creients de l'Antic Testament, que van evidenciar les mateixes característiques que hem vist, en la seva lectura personal de les Escripures.

L'exemple del rei Josies

“I s'esdevingué, quan el rei va escoltar les paraules del llibre de la Llei, que es va esquinçar els vestits” (2Re 22:11).

El rei Josies va llegir el llibre de la Llei com els de Berea van llegir les Escripures, amb tota atenció i disposició, examinant a fons el que deien, i amb sinceritat, ja que en adornar-se que no havien fet el que Déu havia manat en la seva Paraula immediatament va mostrar penediment, va cercar Déu en pregària i va fer els canvis que calia per obeir en tot el que deia el llibre de la Llei.

La lectura personal de Josies de la Paraula de Déu va canviar la seva vida, i va canviar la vida del poble de Déu en un temps d'apostasia. Va ser una lectura responsable, i va ser el que va fer que passés a la història com un rei de Judà exemplar.

L'exemple de Daniel

“...jo, Daniel, vaig entendre en els llibres... la paraula de Jahveh vingué al profeta Jeremies” (Dn 9:2).

Daniel és un altre creient de l'Antic Testament que ens és un exemple de lector de les Escripures. Ell es va aconseguir còpies dels llibres de les Escripures que pogué, i entre ells hi havia el

llibre del profeta Jeremies. Les paraules del capítol 9 de Daniel ens mostren com llegia els llibres de les Escriptures que tenia, i veiem que ho va fer igual com aquells de Berea. Amb tota disposició estava llegint atentament quan, en el seu estudi aprofundit, es va adonar que el temps de les desolacions de Jerusalem estava arribant a la seva fi, com Déu ho havia profetitzat per mitjà de Jeremies.

Tot i ser un home que havia evidenciat la seva espiritualitat al llarg de tota la seva vida, no per això la Paraula de Déu va deixar d'incidir profundament en ell. En la seva sinceritat, es va veure part del poble de Déu, i com a tal responsable de la situació espiritual que els havia portat a la dispersió, i va demanar el compliment de la promesa de restauració.

El que no havia acabat d'entendre, Déu li ho va fer entendre en resposta a la seva pregària, pel seu àngel Gabriel.

Conclusió

Ara cal que ens presentem al Senyor per incorporar l'exemple que hem vist en els altres a la nostra pròpia vida.

Els cristians veritables, no podem tenir una actuació inferior a la d'aquells jueus de Berea vers la Paraula de Déu. Però el cert, és que sovint es fa difícil de veure en la pràctica cristiana les característiques de noblesa que ells van evidenciar: atenció, examen diari i sinceritat. Moltes vegades algunes de les nostres "creences" són "tradicions", i no el resultat del nostres estudi sincer i seriós de la santa Paraula de Déu. Tenim dificultats per corregir els nostres errors doctrinals i pràctics, i som massa ràpids per deixar de banda el que creiem davant les influències i pressions.

Diguem prou, i seguim el sant exemple dels de Berea, i el de Josies i Daniel. Amén.

Edicions Cristianes Bíbliques